

натоварени отъ Копривщица и Панагюрище съ Европейска покъщнина, оглѣдала, часовници и др., извѣстихъ паданieto на цвѣтушитѣ Сръдне-Горски градове дори въ Пловдивъ и София. Мжжското население виновно и невинно, въ синджири докарвахъ въ Пазарджикъ, въ Пловдивъ и въ София, гдѣто наскоро захванахъ да бѣсятъ.

Начинътъ по който се разби Сръдне-Горското възстание отъ страната на турскитѣ редовни войски, отличава се по жестокостта и варварството си. Турскитѣ войници се упражнявахъ тамъ въ злодѣянията, които послѣ твърдѣ често повтаряхъ въ Сърбската и въ Руската война върху заробенитѣ, раненитѣ и мъртвитѣ. Нъ дѣлата извършени въ това врѣме въ Тракийската равнина и въ севѣрната часть на Родопскитѣ планини, сж много по-лоши. Въ Сръдняя-гора имаше възстание, съпротивление на правителството, нъ въ другитѣ мѣста Турцитѣ убивахъ безоръжнитѣ селяни за кефъ и отъ фанатизмъ.

Когато при първото извѣстие за Българското възстание се повдигнахъ Турцитѣ и Помацитѣ въ Родопскитѣ гори, тогазъ предводителствуваше башибозуцитѣ отъ нахията Рупчосъ (на югъ отъ Пловдивъ) помакътъ Ахмедъ-ага тжмржшлията отъ горското село Тжмржшъ, който бѣше единъ отъ първитѣ мюсюлмани на цѣла Тракия. Башибозуцитѣ отъ всѣкое село имахъ свой прѣдводителъ и свое знаме. Ахмедъ съ дружината си тръгна по заповѣдта на Турската Пловдивска «Комуна» за да «обезоръжи» Християнитѣ въ всичката околностъ. Най-първо той пристигна въ селцата Бойково и Дѣдово и поиска да си дадѣтъ оръжията; селянитѣ отговорихъ че тѣ